

IX.

GIAI ĐOẠN
31/12/2011 -- 29/9/2014

Thư Gửi Mẹ Nhân Ngày Sinh Nhật 31/12 (2011) (*)

[(*) Lá thư dài 8 trang Âu Cơ viết tay bằng tiếng Việt, ý tưởng cảm động phong phú nhưng trên chữ nghĩa, lỗi chính tả còn nhiều. Vì vậy mà Mẹ đã sửa chữa hoàn chỉnh khi chép lại vào đây. Còn bản chính từ nay được bỏ chung với cây violon yêu quý và sẽ được Mẹ đem theo trên các chuyến du hành một mình trong suốt phần đời sau cùng.

Năm 2011, sau khi từ VN trở về trong một chuyến đi mùa hè cùng gia đình, Mẹ bị rơi vào tình trạng kiệt quệ hoàn toàn theo một căn bệnh lạ mang theo từ VN, cùng sự bấp bênh thiếu trước hụt sau của tiền bạc và nhà cửa, đến độ mỗi ngày phải uống 4 viên thuốc ngủ để quên đi nỗi tuyệt vọng. Mùa Noel và Sinh Nhật Mẹ trong năm 2011 cũng thật là bi đát, bi đát nhất kể từ ngày Mẹ đặt chân lên xứ Mỹ, hoặc nói đúng hơn là từ ngày Bố TNH bỏ đi... (Lúc này nhớ đến, sau khi đọc lại thư Âu Cơ, Mẹ vẫn còn thấy rùng mình sợ hãi).

12/31/2011

Mẹ thương yêu của con,

Bữa nọ, lúc con ra ngoài tập thể thao ban đêm, con nhờ Mẹ đợi cho con yên lòng. (*)

[(*) (Note Feb. 27/2016, sáng thứ Bảy khi đọc lại đoạn thư này.) Khi Bà còn sống, con đã theo học Master Văn chương ở San Jose University. Có những buổi tan lớp lúc 10 giờ đêm, đáp xe lửa từ trường về, con xin Mẹ ra trạm ngồi đợi rồi cùng đi bộ về để khỏi phải sợ hãi khi băng qua một đoạn đường rất tối. Dù trời mưa trời lạnh đến đâu mà bất cứ lúc nào nghe con

gọi báo: "Con lên xe rồi! Xe đã nhúc nhích..." tức thì Mẹ dặn Bà "Đừng uống thuốc ngủ trước khi con đón nó về nghe, sợ té không ai đỡ". Trên đường, đầu chỉ là một quãng ngắn, con đã huyền thiên kể biết bao câu chuyện trong lớp, từ thầy tới bạn... Và luôn luôn lúc bước vào nhà, vẫn thấy Bà ngồi "chóc góc" nơi bàn, đợi, mắt nhìn ra cửa sổ. Đó là một hạnh phúc lớn cho Mẹ (cũng y như lời chống chế hùng hồn của Mẹ với mọi người chung quanh rằng: "**Bao giờ nó còn cần tôi thì tôi vẫn không từ chối nó**" để trả lời cho câu hỏi "Sao không để Âu Cơ tự lái xe mà BG cứ phải đón đưa?")

Từ khi Bà chết, Mẹ vẫn làm hành động ra trạm xe ngồi đợi, nhưng trên đường về thấy con chỉ im lặng, về miễn cưỡng.

Mấy tháng gần đây, con thẳng thắn báo Mẹ: "*Không cần Mẹ phải làm điều đó nữa*" và CÁT HẤN niềm Hạnh Phúc nhỏ bé cuối cùng mà Mẹ có kia.]

Lúc con tập xong, Mẹ nói: "*Nãy giờ không dám bỏ đi, sợ có ai bắt mất con gái.*" Con trả lời: "*Bắt con đi Mẹ càng khỏe thôi!*" Lúc đó con nói giỡn mà cũng là thiệt. Con nghĩ, nếu không có con Mẹ sẽ khỏe và nhẹ hơn nhiều. Con nói thật đó Mẹ, chứ không phải nói mịa mai hay nói cho Mẹ đau lòng như Bà vẫn làm. Có khi con nghĩ đại đột là vô lấy mấy viên thuốc ngủ của Mẹ uống vào cho xong xuôi hết. Rồi nghĩ nếu con chết đi, lúc đầu thì hẳn Mẹ sẽ buồn nhưng từ từ rồi cũng quên thôi. Chính đó là lời Mẹ vẫn nói với con: "*Thời gian làm lạt phai hết mọi chuyện.*"

Những khi Bà chửi mắng con, con biết người đau lòng nhất là Mẹ. Con nghĩ, con ở đây là một cái gai làm ngứa mắt Bà, nên nếu con biến mất đi thì ai cũng sẽ khỏe. Nhưng nghĩ đi xong rồi con nghĩ lại: **Mẹ không phải như những người mẹ khác**. Nếu con bỏ Mẹ đi bằng cái chết, Mẹ sẽ đau khổ suốt đời, giống như Mẹ còn đau khổ theo chuyện đã đưa cuốn Nhật Ký của Di Tí cho Bà đốt trước khi Di vượt biên rồi mất tích luôn. Nên, như Mẹ đã dạy, con bèn so sánh trong đầu hai điều tốt-xấu của sự việc này. Ở đây, nếu con biến mất thì cái tốt là Bà sẽ bớt chửi rủa và Mẹ sẽ nhẹ được những khủng bố về thực tế và tinh thần mà Bà đã đổ xuống trên con; Mẹ cũng sẽ bớt đi những lo nghĩ về tương lai con. Nhưng cái xấu là Mẹ sẽ mất đi một người bạn của 24 năm cũ. Mẹ sẽ không có ai để xả ra những khi tức giận. Và Mẹ sẽ bị chao đảo về mặt tâm hồn hơn. Nên con tiếp tục ráng chịu đựng cho Mẹ.

Mẹ có biết không, mấy tháng gần đây, con sống trong tư thế rất hội họa theo mọi chuyện, nhất là theo Bà. Con nói thật với Mẹ, sau mùa hè vừa rồi, con không còn muốn cố gắng để gần gũi Bà nữa, bởi vì con thấy làm cách nào Bà cũng không thương con thật lòng. Do đó từ từ mà con ráng thả lỏng về Bà, ráng coi nhẹ những lời trách móc chửi mắng của Bà trên con, bố con, bạn con, những gì con yêu thích, những mơ ước của con...v.v. Con ráng xem những lời chửi đó giống như nước chảy qua người con. Con nói con ráng nhưng cũng rất khó Mẹ à. Hôm qua nghe Mẹ nói chữ "*Khủng bố tinh thần*", con thấy rất đúng nếu đem áp dụng vào những lời Bà đã đổ trên con.

[(*) Con ơi, giờ đây Bà đã chết rồi, đâu còn ai khiến cho tinh thần con "bị khủng bố" nữa? Sao đành tâm mà quay lưng với Mẹ? (Note, thứ Hai Feb. 29/2016).]

Nhưng Mẹ biết điều gì đã làm trái tim con đập nhẹ lại? Cái gì làm cho con hết sợ, hết chảy mồ hôi, hết run rẩy? Đó chính là sự hiện diện của Mẹ. (*)

[(*) Bây giờ và mãi mãi, Mẹ sẽ còn làm điều đó cho con. Ngay cả khi đã già từ cõi sống, linh hồn Mẹ cũng sẽ theo mà phù trợ con. Con nên yên lòng điều đó.
(Note, Feb. 29/2016, thứ Hai).]

Mẹ đúng là ông Schindler trong cuốn phim bữa nọ mình xem với nhau. Còn Bà là những tên Đức Quốc Xã. Con là nhân vật Helen. Hễ thấy mặt Mẹ là con hết sợ hãi. Nhà mình nhỏ lắm, khi có chuyện, trốn đâu cũng nghe tiếng Bà. Vì vậy, mỗi khi Bà chửi lên, con chỉ muốn bám theo Mẹ vì con biết dù Mẹ giận con đến cỡ nào (như hôm qua) thì Mẹ cũng không làm trái tim con thót lại trong sợ hãi như Bà đã làm.

Có nhiều khi con bực Mẹ là Mẹ đã bảo vệ con quá tốt nên bây giờ con không biết cách tự bảo vệ mình. Con trách Mẹ một giây xong là con hối hận liền khi nghĩ đến những gì Mẹ đã hy sinh cho con, ngày hôm nay mới được có. Lúc ông già mới bỏ đi, con muốn cái gì Mẹ cũng cho. Thời gian con học lớp 6 lớp 7 là thời con bị ám ảnh nhất. Mà hình ảnh Mẹ thời đó làm con sót sa lắm. Lúc con học lớp 3, gia đình mình bắt đầu tan nát, mỗi buổi chiều đợi Mẹ đến đón ở trường... những điều đó không bao giờ con quên được. Dù rằng đó là những hình ảnh con không thích nghĩ tới nhưng cũng lại là những gì đã cứu con mỗi khi con muốn ăn cắp những viên thuốc ngủ của Mẹ mà uống vào người.

Con biết bây giờ con có nói bao nhiêu lời "*con thương Mẹ*", Mẹ cũng khó mà tin bởi vì lời nói mà không có cụ thể chứng minh thì khó ai tin nổi. Mẹ có biết một ngày con chưa có việc làm giúp Mẹ là thêm một ngày nặng nề chất đầy trong tim và đầu con. Cảm giác này khó chịu lắm. (*)

[(*)Nhớ lại thời gian ba năm từ cuối 2009--2012 gia đình ba bà cháu mẹ con rơi vào tình trạng khủng hoảng cực kỳ theo chuyện nhà cửa, tiền bạc, Mẹ vẫn còn rùng mình sợ hãi. Lúc đó, mỗi ngày thấy con lết bộ vác đơn đến gõ cửa từng nhà hàng, quán ăn để xin việc làm... Mẹ đau lòng lắm. Trên đời khi ấy, chỉ MỘT MÌNH CON (và Bà) là cùng đưa vai ra gánh chung với Mẹ mọi thứ khắc nghiệt định mệnh vẫn còn đang đổ lên con người Mẹ.

Bây giờ, **thời điểm này (2/2016)** cho dù con có quay lưng, có tàn tệ đến đâu với Mẹ thì nhớ lại thời gian 2009--2012 vô cùng đau khổ đó, Mẹ vẫn tha thứ hết cho con. Và cũng là TRI ÂN con duy nhất trên cõi đời này, mà KHÔNG LÀ với bất cứ ai, **kể cả anh Nô.**

(Note Feb. 27/2016 Thứ Bảy, lúc đang dạy học trò, bỏ vào bàn đọc lại đoạn này.)

Mà nghĩ tới điều phải đi ra khỏi nhà, con thật sợ lắm. Vì vậy những lời nhức máng của Bà khiến con không quên được, không bỏ qua được, bởi vì nó có phần đúng. Mấy ngày vừa qua con có gửi đơn xin việc ở mọi nơi, mà trong đơn có cái chỗ cho mình viết comment. Thì trong đơn nào con cũng viết thêm rằng: *"Tôi biết tôi không có nhiều kinh nghiệm nhưng tôi làm việc siêng năng và chịu khó. Xin cho tôi cơ hội."* Gần như là con năn nỉ người ta nhận con vậy.

Con ước gì con không phải là con mà là như con Poup hay con Crystal. Không có nhứt nhát, không có sợ hãi mỗi khi phải ra ngoài, không có bỏ là luật sư... Có lẽ nếu con thay đổi con người con 100% thì Bà sẽ không ghét con và Mẹ sẽ không khổ vì điều đó. Nếu con không phải là Âu Cơ mà là con Poup hay con Crystal thì chắc mình không ra nông nổi như ngày hôm nay. Con thiệt không biết mình phải làm gì đây?

Con nghĩ bây giờ giống như trong phim Nhảy Dù World War II của con, mình đang ở giữa chiến trường, bị địch bao vây, đi tới cũng không được, đi lui cũng không xong, mà phải ráng chiến đấu để sống. (*)

[(*) Một thời gian khá dài, khoảng 2012--2013, Âu Cơ rất mê bộ phim World War II tôi mua tặng nó, tối nào cũng "nài nỉ" tôi xem cùng, dù biết rằng tôi rất bận.

Nó nói:

"Con đã thuộc lòng từng phim trong bộ ấy, nhưng muốn Mẹ xem để thấy trong đó có vài ông sĩ quan Nhảy Dù rất giống Mẹ, đặc biệt ông Đại úy tên Lee.. ở phim thứ...."

Tôi hỏi:

"Giống ra sao? Ông ta là đàn ông mà."

Nó đáp:

"Giống ở chỗ ông này có phong thái của một người chỉ huy thật sự, rất cool, rất thương lính dưới quyền, thường nhận lãnh mọi trách nhiệm về mình và bao che cho lính để phản đối những ông sĩ quan ác độc khác. Con đặt tên ông là Mẹ."

(Mỗi lần coi đến cuốn phim có ông Đại úy này, nó cứ gọi là "Ông Mẹ").

Rồi đưa ra nhận xét:

"Có lẽ ở kiếp nào, con với Mẹ là đồng đội của nhau, Mẹ ở cấp chỉ huy, còn con là lính, nên kiếp này mình gặp lại, Mẹ là mẹ còn con là con."

Tình cảm mẹ con thân thiết từ trong tâm hồn, tư tưởng cho chí đến bề ngoài, hình thể. Trong tư tưởng, tôi vừa đưa ra một câu là nó tiếp liền các câu cũng cùng ý nghĩ đó. Hoặc ngược lại, nó thường nói với tôi:

"Chỉ mỗi Mẹ duy nhất mới là hiểu được trọn vẹn mọi cái gì trong trí não con."

Ở bề ngoài, đi đâu cũng chỉ là tôi và nó, đến trạm đỗ xăng, nhà băng, chợ búa, .v.v ai cũng đều quen mắt. Mỗi khi nó xuất hiện một mình (có tôi ngồi ngoài xe đò) thì tự khắc ai cũng hỏi: "*Mẹ con đâu?*".v.v..

Bà Ngoại bảo: "*Chắc kiếp trước hai đứa là 'vợ chồng hay bỏ bịch' của nhau, kiếp này gặp lại!*"

Các Di các Cậu và tất cả họ hàng ai cũng nhận ra điều đó. Vân San cũng đôi lần tỏ ra "ganh tỵ"...

Vậy mà, cái rụp nó bỏ tôi!

Có lần tôi nói với Kiều My: "*Cũng cảm ơn Âu Cơ đã bỏ chị SAU KHI Bà chết. Nếu không chắc Mẹ còn đeo mang sự đau khổ theo nỗi cô đơn chết người của chị (như thuở xưa nhiều lần Mẹ nói) sang thế giới bên kia!*"

(Note Thứ Hai Feb. 29/2016).

**/ Và một tối, thời gian sau ngày Bà chết, có mặt Kiều My tại nhà tôi, --khi ấy Âu Cơ đã có phần thay đổi (!), lần đầu tiên trong 26 năm, tôi mới nghe những lời nóng nảy và nhìn thấy cái "quắc mắt" của Âu Cơ hướng về tôi theo câu chuyện tình cảm riêng tư.*

Kiều My bèn nói với nó: "Mẹ con là người có tài. Mà có Tài thì thường có Tật. Dù vậy Di Bé phải công nhận, một khi có ai hay việc gì mà đặt dưới tay mẹ con thì bảo đảm là ổn thỏa, chu đáo. Như Bà Ngoại, hay chính Di Bé, những tháng năm ở trong nhà này, Di Bé thấy rất an tâm, không phải lo toan gì cả."

(Ôi! Lời tỏ bày của đứa em gái đầu có chân thành đến đâu cũng không còn ứng dụng tốt trên tâm hồn đứa con gái. Trái lại, nó đâm xa lạ hẳn với Kiều My trong ý nghĩ rằng "Di Bé cũng là người thuộc 'phía' Mẹ thôi!" (Note: Thứ Hai Feb. 29/2016).]

Con áy náy là sinh nhật mẹ, con không làm một cuốn sách cho Mẹ như đã làm cho mấy đứa bạn con. Bởi vì con sợ làm cho Mẹ thì phải rất tuyệt vời, mà bây giờ thì con chưa có đủ trình độ để làm một cuốn sách đẹp cho Mẹ, nên con chỉ biết tặng Mẹ tấm lòng của con.

Con lập lại lời của anh Nô là: "*Minh sẽ đi lên mà Mẹ*". (*)

[(*)Từ cuối 2007, Vân San bỏ Mỹ, về Sài Gòn (với ý định) "lập nghiệp, làm giàu để giúp Bố Mẹ và Giây" rồi lưu lại đó đến gần 8 năm! Ai trong gia tộc, luôn cả Bà Ngoại, cũng đều bảo tôi nên bắt nó về! Tôi chỉ trả lời:

"Đời người ngắn ngủi. Nó sống nơi nào mà thấy hạnh phúc là đủ. Miễn phải sống lương thiện, đừng làm điều xấu như ăn cắp ăn trộm, xì ke ma túy, hay dùng cái masque Việt kiều dụ dỗ con gái người ta."

Người duy nhất sau tôi là Âu Cơ, luôn luôn ủng hộ anh trong cái "My Way" San đã chọn. Vì vậy mà Anh thường kể cho Em

nghe (thì thoảng mới là kể với tôi) những tiền trình công việc đeo đuổi ở VN. San thường nói: "*Anh Nô làm tất cả những điều này chỉ để mong giúp được cho cuộc sống Bà, Mẹ và Giây đi lên mà thôi. Giây cứ tin anh Nô là MINH SẼ ĐI LÊN mà!*"

Cuối tháng 11/2014, nhân cái chết của Bà Ngoại, Vân San về Mỹ để tang. Nhìn thấy gia đình tan hoang, lại hối hận với Bà, nhất là thấy Mẹ gần như gục ngã vì sự quay lưng của em gái, San quyết định bỏ hẳn VN mà chính thức quay về kể từ ngày Sept. 23/2015.) (Note: **Thứ Hai, Feb. 29/2016**).

Oái oăm một điều là cũng cái *My Way* San đã chọn mà từ một năm qua đã *trở thành sự ganh tỵ trong lòng Âu Cơ* để nhiều lần nó gào lên với tôi như một kiêu "*Mẹ không công bình với con như anh Nô đã được!*" Luôn luôn tôi im lặng chấp nhận lời thống trách ấy, bởi có biện bạch gì thì cũng không còn chút nào hiệu quả với Âu Cơ! Vài chục năm sau... khi đọc đoạn này, có lẽ, nó sẽ hiểu. Nhưng có ai biết rằng, NGAY TỪ BÂY GIỜ tôi đã chuẩn bị cho mình một lần chấm dứt "*Cái MY WAY' của RIÊNG TÔI!*"

(Note, **Thứ Hai, Feb. 29/2016**.)]

Con biết dù không bao giờ nói ra mà thật thì Mẹ cũng có tiếc rằng tại sao con không giống tụi con Poup con Crystal một tý. Nhưng Mẹ đã dạy con là mình phải sống với những gì mình có, mà giờ thì Mẹ còn có con và anh Nô. Dù tụi con không phải là kỹ sư bác sĩ giàu có gì, tụi con không có cặp con này thằng kia để có thể làm cho Mẹ (nhất là Bà) nở mày nở mặt; nhưng tụi con đang rắng và tụi con thương Mẹ. Con biết anh Nô cũng áy náy như con vì không giúp gì được cụ thể cho Mẹ. Mà cho dù tụi con chỉ đi bán cơm, ngồi làm thơ hay thất nghiệp thì tụi con cũng không làm Mẹ khổ vì xì ke, ăn cướp ăn trộm (dù con tin với con người Mẹ, Mẹ vẫn biết quý những hạng người con vừa kể).

Sinh nhật Mẹ, con chúc năm sau Mẹ (và mình) hết buồn bã. Năm sau mình lên mà Mẹ. Con thương Mẹ nhiều lắm, dù có khi con khó chịu một tý.

Con gái của Mẹ

Giây.

PS. Con có tặng mẹ 100 dollars con để dành giúp Mẹ làm cái kính cửa sổ bị ai đó đập nát hôm 21/12/2011 vừa rồi. Mẹ đừng để dành nghe Mẹ. Năm 2012 con sẽ còn nhiều cái 100 đồng khác của con để tặng Mẹ.

[]

Thư Cho Con Gái

3 giờ sáng thứ Hai ngày 29 tháng Chín 2014

Âu Cơ thương yêu của Mẹ,

Mẹ đáp trả tâm lòng con đã dành cho Mẹ hai mươi bảy năm qua bằng cuốn sách này, *Thời Gian Lướt Nhẹ Kể Từ Oct. 9/1987*, một cuốn mà Mẹ gọi là Master Piece, hay hơn, đẹp hơn và có giá trị hơn tất cả những cuốn Mẹ đã cho chào đời trước nay.

Cảm ơn con đã hiểu Mẹ ngàn ấy. Trên đời, chắc chỉ con mới có được điều này, hơn cả Bà, hơn những anh em ruột thịt, hơn anh San, hơn những bạn bè hay các người tình từng đi qua đời Mẹ. Con hiểu Mẹ hơn tất cả. Cái Hiếu bao gồm sự Thương Yêu, Kính Trọng, Chia Xẻ, luôn cả Ngưỡng Mộ. Mẹ từng viết trong một tác phẩm trước đó "*Con là tri kỷ của Mẹ*", thì đúng vậy, 27 năm qua Mẹ đã tìm ra người tri kỷ mà thời tuổi trẻ Mẹ từng mỏi mắt chờ trông.

Cảm ơn con!

Chữ *Cảm Ơn* không phải lúc nào cũng có thể thốt ra ngoài miệng nếu không tự trong tâm hồn, Mẹ không có với chính mình điều đó. Cảm ơn con đã làm đời Mẹ đứng lại từ ngày 9 tháng 10 của năm 1987 để không còn lao đao giông gió theo những tháng ngày phiêu bạt. Cảm ơn con đã tiếp tục làm chỗ tựa lẽ sống cho Mẹ từ ngày ông già bỏ đi (tháng 3/1996). Và cảm ơn con đã chia xẻ tất cả những đau khổ, lo âu trong cuộc sống mình những năm khi con vừa lớn. Cũng cảm ơn con **đã ĐƯA VAI CÙNG GÁNH_với Mẹ mọi nỗi đau lòng trong hiện tại mấy lúc gần đây.** (*)

[(*) (Note, thứ Hai Feb. 29/2016)

Thật vậy, thời gian một năm trước khi Bà mất, chỉ MỘT MÌNH ÂU CƠ là chung vai sát cánh phụ với Mẹ lo lắng cho Bà. Bất cứ cuộc ra khỏi nhà nào (đi bác sĩ, nhà thương, đi chợ...) luôn luôn tôi một bên, Âu Cơ một bên đỡ vào hai cánh tay Bà, dìu từng bước. Lúc cho Bà tắm, tôi là người kỳ cọ lau rửa thân thể Bà; xong xuôi rồi, Âu Cơ giúp Bà mặc áo quần trong khi tôi dọn dẹp căn phòng. Đêm đêm, cái lịch trình đặt ra với nhau là *từ 10 giờ tối đến 2 giờ sáng*, trong khi Âu Cơ vừa làm bài vừa canh Bà thì tôi đi ngủ. *Từ 2 giờ sáng đến rạng hôm sau*, tôi thức dậy, thay cho Âu Cơ đi ngủ, tiếp tục vai trò canh giữ cho Bà khỏi té vì thuốc ngủ hay những khi cần đến nhà vệ sinh.

Đây là một CÁI ƠN LỚN đối với Âu Cơ không những chỉ một mình tôi mang, mà cả Vân San lẫn tất cả các anh em tôi ĐỀU CŨNG PHẢI MANG nữa.

Có lần tôi nói với nó: "*Con là đứa có Hiếu và đã THE HIỆN được cái Hiếu nhiều hơn Mẹ. Ngày xưa Mẹ bỏ Bà ra đi rất sớm, nhưng ngày nay con vẫn ở lại cạnh Mẹ để biểu tỏ sự có Hiếu này trong con.*"

Bây giờ dầu thế nào, tôi vẫn **không bao giờ buồn phiền Âu Cơ** trên con đường nó ĐÃ CHỌN từ sau khi Bà chết. Chỉ cầu

xin Thượng Đế cho nó gặp may mắn **HON TÔI**; mà cho dù không thể, thì cũng xin Ngài ban cho nó sức mạnh để sóng gió nào đưa đến trên cái *My Way* đã chọn, nó cũng sẽ vượt qua được, **NHU TÔI**.]

Con biết Mẹ dù là người rất ghét sự tỏ bày tình cảm, nhưng lại có lòng với tất cả mọi người. Với mọi người mà Mẹ còn như thế hà huống là với con và anh San. Nhưng với anh San, Mẹ có phần đau khổ vì anh ấy có nhiều cá chất **KHÔNG** giống Mẹ. Còn con, con là phó bản của Mẹ (dù mấy lúc gần đây điều đó đã làm con khó chịu ít nhiều!) Cá chất Mẹ nằm trọn vẹn trên con. Mọi đam mê sở thích của Mẹ thể hiện hoàn toàn trên con trong hiện tại. Luôn cả những đau khổ, tuy không trải qua một cuộc đời sóng gió tình ái như Mẹ thì con cũng đã nếm mùi đau khổ kể từ khi ông TNH bỏ đi.

Nhưng, như Dostoievski từng nói "*Con người phải chịu mang đau khổ. Đau khổ cần thiết để làm cho tâm hồn trở nên thanh khiết. Đau khổ là phương cách cứu chữa tất cả mọi tội lỗi con người đã làm*" thì chính nỗi đau khổ rất sớm con nhận từ sự bỏ đi của ông già đã khiến tâm hồn con thanh khiết, cứu chữa mọi tội lỗi ông làm ra và đặt để những điều ấy vào cho cây viết.

Rồi cũng chính nhờ cây viết (chứ không phải Mẹ) "***đã là sự cứu độ tuyệt diệu --nhưng cũng là một thử thách dữ dội-- cho con***". Vì vậy mà đã bao phen con nghĩ rằng phải buông tay đầu hàng vận số thì đó lại chính là kẻ đã đưa tay kéo con lên kịp lúc.

Cho nên, một khi con đã chọn Văn Chương làm con đường định mệnh bước đi thì hãy luôn ghi khắc trong tâm rằng: "***Dù điều gì xảy ra chẳng nữa con cũng không để rời cây viết, bởi vì sự sáng tác chính thực mang ý nghĩa tồn tại trong một cuộc sống không phải để người ta gìn giữ mà là để tránh đi sự mất mát hoàn toàn của cuộc sống ấy.***"

Giữa hai đứa con, thú thật Mẹ yên lòng về con hơn anh San sau khi đã giúp đặt cây viết vào tay con và ngày lại ngày trong 27 năm qua đã cấy trồng vào tâm tư con niềm quý thương Chử Nghĩa. Anh San không may mắn như con. Sau này không còn Mẹ trên cõi đời, Mẹ biết anh San sẽ khổ hơn con nếu lúc nào nhận ra sự trống rỗng hoàn toàn trong tâm hồn (cho dù khi ấy anh giàu có, nhà êm cửa ấm vợ đẹp con ngoan... chẳng nữa). Tại sao? Bởi vì mọi thứ phù du vừa nói có bao giờ bền vững cho bằng cái Đam Mê đẹp đẽ như con đang có? Vì vậy, sẽ có lúc anh ngã thật sự, nhất là khi tuổi già đến, gái đẹp xa lánh và bạn bè bỏ rơi nếu anh không có tiền bạc trong tay.

Lúc ấy, con hãy vì Mẹ mà thương anh San hơn, không chỉ với tình thương cho người anh ruột mà còn với tấm lòng xót thương cho một kẻ ít may mắn hơn mình trong cuộc đời.

Từ gần 20 năm qua ông già bỏ đi, Mẹ đã hứa lời "*không bao giờ bỏ rơi con*" và Mẹ làm được điều đó. Thì bây giờ Mẹ cũng muốn xin con điều hứa "*Sẽ không bao giờ quay lưng lại với anh Nó dù với giá nào phải trả trong cuộc đời*".

Mẹ biết con sẽ làm và làm được vì lòng thương cho Mẹ và cho cả anh San, một kẻ kém may mắn hơn con trên rất nhiều mặt, nhé con. Dostoievski cũng từng nói: “*Danh vọng ắt phải đến với người đã yêu được những kẻ nghèo khổ sống trong các căn gác hẹp. Những kẻ này cũng chính là con người, là anh em của chúng ta.*”

Sinh nhật thứ 27 của con, không biết sao Mẹ lại nghĩ ra điều làm cho con một cuốn sách như hiện tại. (Con thấy, với điều này, anh San cũng không được Mẹ nghĩ.) Có lẽ là đời Mẹ sắp chấm dứt? Hay có lẽ mẹ con mình sắp phải mỗi người mỗi ngã chia ly? Dù gì mình cũng phải nên can đảm mà đón nhận mọi sự. Franz Kafka đã nói: “*Cách duy nhất để an ủi là hãy tự nhủ: Điều gì xảy ra sẽ phải xảy ra thôi dù muốn hay không. Và hơn cả mọi nỗi an ủi, điều muốn ấy chỉ cần một vũ khí ủng hộ rất tinh tế từ trong chính bạn: Đó là ý chí của bạn.*”

Trong cái ý chí ấy, con hãy luôn lái cuộc sống mình bằng những ý tưởng và hành động đẹp. *Con người tự bẩm sinh cần thiết cái Đẹp. Càng ở trong hoàn cảnh thực tế khắc nghiệt bao nhiêu con người càng có khuynh hướng hoài tưởng cái Đẹp bấy nhiêu.* Thì cái Đẹp này nếu muốn đạt đúng cho Văn Chương của mình, con phải có lòng thương người, lòng tha thứ, sự chịu đựng, sự hy sinh CHO người, VÌ người (chứ không phải cho mình, vì mình).

*

**

Lời cuối là bài thơ Mẹ làm khi ở vào cái tuổi của con hiện tại, ghi lại đây tặng con như một chiếc áo lạnh phủ con ấm hơn trên bước đường mai sau không còn Mẹ cạnh bên:

NGƯỜI BẠN

*Ta hát ngheu ngao khúc nhạc sầu
Tiếng hát ngân dài trong đêm sâu
Hát rằng: “Trời đất bao la quá
Ta có dành được chỗ nào đâu?”*

*Ta viết câu thơ tự thuở nào
Rồi một mình ngâm giữa đêm thâu
Ngâm rằng: “Thiên hạ đông người quá
Ta biết tìm tri kỷ nơi nao?”*

*Ta cất lên tiếng sáo u hoài
Thê lương ai oán tận trời cao
Than rằng: “Con Tào đành hanh quá
Cứ mãi trêu đùa kẻ tài hoa!”*

*Ta ngắm muôn sao tự mỉm cười
Ngắm ánh trăng vàng soi nơi nơi
Trong đêm trắng lạnh lòng im vắng
Trắng với sao là bạn ta thôi!*

*Nghe thoáng đâu đây có tiếng cười
Dịu dàng, êm ái, chẳng là lời...
Ô kìa! Ta còn người bạn nữa
Chính là nỗi cô đơn khôn nguôi”*

[]

Thương con suốt đời,

Mẹ

[]